

Rozhovor s našim duchovným otcom 20.1.2016

- Pán farár, v našej dedine sú v poslednom čase veľmi narušené medziľudské vzťahy. Súvisí to nielen s nešťastným roepom, ale často s maličkosťami, hlúposťami a smetami tohto sveta. Ako dosiahnuť zmierenie a nastoliť lásku?

-Bol by som šťastný, aj vy, keby naši spoluobčania žili pokojnejším životom, mali sa radi, keby sa až tak strašne nenaháňali za hmotou, vedeli sa obetovať jeden pre druhého, niekedy sa aj niečoho zriecť v prospech blížneho, keby si zvykli vždy odpúšťať a aj prosiť druhého o odpustenie.

- Čo by nám tu najviac pomohlo pri riešení konfliktov?

-Jednoznačne silná viera a náboženská motivácia. Pokiaľ verím v Boží súd, ľahko sa zmierim s blížnym, pokorím sa, ponížim sa, uskromním sa, ustúpim... Kto žije vo vedomí Božej prítomnosti a vo vedomí Božieho súdu, tomu On sám pomáha v zmene mnohých postojov voči blížnemu. Som presvedčený, že ten, kto má správny vzťah k Bohu, nemôže nemať správny vzťah k blížnemu.

- Pán farár, na sviatok Troch Kráľov ste povedali v kázni, že dobrovoľné zanedbávanie nedeľnej sv. omše je väčší hriech ako vražda, krádež, smilstvo a opilstvo. Potešili ste tým mnohých alkoholikov a smilníkov, ale väčšinou sme celkom nerozumeli tomuto vášmu vyjadreniu. Môžete vysvetliť, ako ste to mysleli?

- Myslel som to tak, že má šťastie vrah, zlodej, smilník a pijan, že má možnosť chodiť k Ježišovi, pretože Ježiš je schopný vždy všetko odpustiť a prijať hriešnika do neba. Podmienkou je prichádzať k nemu na nedeľnú Eucharistiu, na sv. spoveď aj v rámci ďalších sviatostí a uznať, že som hriešny. Nevykrúcať sa, že ja Ježišovo odpustenie nepotrebujem, lebo som nikoho nezabil...Aj Traja králi boli hriešnici, práve preto potrebovali Ježiša hľadať a nájsť. Dali mu síce nejaké tie svoje dary, ale dostali od neho omnoho viac- odpustenie hriechov a milosť potrebnú ku spáse. Preto nech sa ani jeden katolík nevzdáľuje od Krista prítomného vo sviatostiach Cirkvi, lebo by ohrozil svoj vstup do neba. Nech katolíci teda nie sú sprostí, nech sú múdri, ako Traja mudrci z Východu. Múdry za Kristom chodí. Sprostý si povie: nepotrebujem Krista ani jeho Cirkev. Ale vlastne komu tým ubližuje? Nie predovšetkým sebe?

-Prečo Cirkev tak silno prízvukuje katolíkom, že je ich povinnosťou byť v nedeľu na sv. omši?

-Preto, lebo jej záleží na spáse katolíkov. Katolík, ktorý zanedbáva svoje náboženské povinnosti, vážne ohrozuje svoju spásu.

-Určite viete o katolíkoch, ktorí neveria v druhý svet, ani v nesmrteľnú dušu, ani v Boží súd, ani v nebo ani v peklo, ani vo vzkriesenie tela. Čo si o nich myslíte?

-Že už nie sú katolíci. Iste, môžu sa obrátiť, zmeniť svoje omylné zmýšľanie, dať sa na pokánie a prijať vo sv. spovedi od Krista odpustenie svojho ťažkého hriechu neviery.

-A keď sa neobrátia a zomrú?

-Nezávidím im. Nech im je Boh milosrdný.

-Ale potom príde za vami rodina vybavovať katolícky pohreb. Nemali by ste ho odmietnuť?

-Pokiaľ sa dotýčny zomrelý oficiálne a verejne nezriekol katolíckej viery, nemôžem odmietnuť. Avšak pri pohrebe „neveriaceho katolíka“ používam úplne iné modlitby, ako pri pohrebe veriaceho. Vy tento rozdiel asi ani neregistrujete, pretože samotná štruktúra obradu je takmer identická. Problémom je však dosť často to, že aký bol zosnulý, taká je aj rodina (na malé výnimky je to pravidlo!) Potom neveriaca rodina na takomto pohrebe nemôže znieť kňazovu kázeň. Mnohokrát som videl, ako reagujú niektorí prítomní na pohrebnej omši, keď začnem hovoriť o duši, o súde, o vzkriesení, o spovedi, o sv. omši atď. Najradšej by si zapchali uši alebo utiekli z kostola, ale sa boja, lebo „čo by povedali ľudia“. Reagujú teda tak, že sa počas kázne rozprávajú alebo krúčia hlavami. Niektorí tento problém riešia tak, že vôbec neprídu na pohrebnú sv. omšu, ale dokážu celú hodinu „pretrčať“ pred kostolom alebo aj na cintoríne pri Dome nádeje, aby sa ich náhodou nedotklo to, čo by si museli vypočuť v chráme.

-Pán farár, čo vám hovorí vyznanie človeka: „ja som veriaci, ale nepraktizujúci“? Čo si o tom myslíte?

-Toto je nezmysel! Nezná to hlúpo, keď o niekom poviem, že je žijúci, ale nedýchajúci, alebo žijúci, ale nejediaci a nepijúci? Keď počujem o „neveriacom katolíkovi“, alebo „nepraktizujúcom katolíkovi“, tak si myslím, že je toto vyjadrenie úplne šialené, nezmyselné. Znie to tak, ako keby som o niekom povedal „živá mŕtvola“- nezmysel: buď som živý alebo mŕtvý!

-Dost' často zdôrazňujete vo svojich príhovoroch, že aj vy ste hriešny, a že sa spovedáte. Nemali by ste radšej hovoriť opačne: „ja som svätý- ved' som kňaz, ja teda spoved' nepotrebujem?“

-Ktosi raz povedal, že je dobre, keď lekár sem tam ochorie, lebo ľahšie pochopí svojich pacientov. Iste, lekár nemusí ochoriť na rakovinu, aby mohol liečiť chorého na rakovinu. Lekár nemusí byť ani alkoholik, aby mohol úspešne liečiť závislého na alkohole. Ani veterinár sa nemusí stať kravou, aby mohol úspešne liečiť kravu. Ani kňaz nemusí žiť napríklad v manželstve, aby sa mohol kompetentne vyjadrovať k manželskej tematike. Hriešny kňaz však skôr pochopí hriešnika, ako ten kňaz, ktorý by si myslel o sebe, že je svätý, bez chýb, bez hriechov. Nech sa teda farníci tešia, že majú hriešneho farára! (smiech). Aj pápež František- určite si to všímate- často hovorí o sebe: som hriešnik. Tak posmeľuje hriešnikov, aby sa nebáli so svojimi hriechmi chodiť ku Kristovi. Hriešnici by sa nemali báť chodiť na sv. spoved' a na nedeľnú sv. omšu. Kristus je tu pre hriešnikov, nie pre falošných „svätcov“, ktorí si nahovárajú, že nemajú hriechy, lebo nikoho nezabili... a teda nepotrebujú Cirkev, nepotrebujú omšu, nepotrebujú spoved'. Títo „svätci“ nech si v nedeľu naozaj ostanú doma, nech sa klaňajú namiesto Kristovi televízoru, počítaču, návšteve, prírode, športu atď. A ku Kristovi nech idú len hriešnici- ved' lekára nepotrebujú zdraví!

-V našej farnosti značné percento katolíkov nechodí v nedeľu do kostola. Raz ste mi povedali, že vás to bolí. Prečo?

-Nejeduje sa ocino a mamina, keď dieťa vymýšľa, nechce jesť, nechce piť a potom už ako väčšie sa nerado vracia do vlastného domu a zvykne si nocovať mimo? Mne- vášmu duchovnému otcovi- nemôže byť jedno, či katolík chodí v nedeľu pravidelne tam, kam patrí alebo nie, či prijíma Krista alebo nie.

-Dospelí chodia pekne. Problémom sú deti a mládež- tí v kostole chýbajú, nie?

-Ja by som sa nezastával dospelých, pretože mladí si berú príklad práve z dospelých. Ten však nie je vždy dobrý. Viete, deti a mládež nie sú zlí. My, dospelí, sme zlí, my ich kazíme našim zlým príkladom, príkladom ľahostajnosti v katolíckom živote, ale aj zlým príkladom v mravnej oblasti a v oblasti vzťahov.

-Pán farár, aj mne je ľúto, že som niekedy zanedbávala nedeľnú Eucharistiu. Rada by som to, kým žijem, „dobešla“ a vyrovnala mojej duši to, čom so jej kedysi nedopriala.

-Je to pekný, múdry postoj. Blahoželám vám.

-Veľmi by som sa tešila z návratu mnohých ďalších ľudí do Božieho chrámu.

-Samozrejme, aj ja, stále sa za to modlím.

-Čo by bolo treba podľa vás na prvom mieste zmeniť v našej novobystrickej farnosti?

-V prvom rade zmeniť farára (smiech).

-Už ste nám to avizovali. My sme si už však na vás zvykli a vy na nás. Nám je dobre s vami a hádam aj vy sa tu necítite zle?

-Cítim sa tu v našej farnosti perfektne. Ste ohromní ľudia! Mám okolo seba vynikajúcich, obetavých spolupracovníkov. Pracuje sa mi tu dobre, pohodlne, mám nedeľné bohoslužby iba v jednom kostole. Toto je obrovská výhoda oproti farárom, ktorí majú aj niekoľko kostolov. Predtým na dolniakoch som mal štyri. Viem, aká je to záťaž.

-Ale predsa chcete odtiaľto ísť?

-Limit služby farára vo farnosti je podľa nových cirkevných predpisov 9 rokov. Ja som tu už 10, takže musím počítať so zmenou. Ináč, odhliadnuc od predpisov, raz za čas potrebujú zmenu aj veriaci, aj samotný kňaz. To pomôže jednej aj druhej strane. Stojatá voda nie je zdravá, že? Kňaz by nemal byť ako „stojatá voda“- celé desaťročia na jednom mieste. Mal by byť v pohybe (smiech).

-Pán farár, úprimne vám ďakujem za rozhovor.

Rozprávala sa Vilma Miháliková